

FAR AWAY, FAR LLUNYÀ

Pharos del grec

M'agraden els fars, trobo que hi ha una màgia especial entorn a aquestes torres que es van inventar per senyalitzar als vaixells la seva proximitat a la costa. La paraula *far* en si, ja és misteriosa, i és que el llenguatge és tant complex que amb tres lletres és capaç d'expressar la immensitat d'un lloc. M'agrada seure a un costat i experimentar mil sensacions amb tots els meus sentits: poder gaudir de la grandesa i infinitat de la mar, d'aquells sons de la marejada produïts per una lleugera brisa que t'acarona i acaricia, i olorar el salí i la barreja d'aromes que s'impregnen en el vent.

Aquell interès meu pels fars va anar més enllà de les meves sensacions, fins arribar als orígens, a la seva etimologia i història. Tenia la necessitat de saber-ne més sobre allò que admirava i un cop omplerta de coneixements estaria preparada per emprendre el viatge cap a indrets amagats i llunyans a la descoberta de noves sensacions envoltades de mars, terres desconegudes i senyals.

El meu viatge va començar amb el descobriment de la paraula *far*, paraula que prové del grec antic *pharos* i el seu origen es remunta al nom de l'illa de Faro on era ubicat el cèlebre far d'Alexandria a Egipte, una de les set meravelles del món datat al segle III a.C.

Recordo aquell matí calorós d'estiu que va canviar la meua vida. Els primers raigs de sol es van deixar entreveure pel mig de les llargues cortines blau ultramar i els finestrals de la meua habitació encimbellada sota la teulada, haig de confessar que sóc una apassionada de la decoració amb un estil

mariner i mediterrani i havia procurat reflectir en petits racons aquest encant, combinant la bellesa de la fusta i la pedra natural amb la claror del blanc i de diferents tons blaus. Aquell matí, un raig em va enlluernar la cara i vaig mig obrir l'ull esquerre, aquella ràfega de llum va arribar en el moment més inoportú i és que, no us ha passat mai que us aixequieu en mig d'un somni del qual no voleu despertar? I després, tanqueu els ulls ben fort i desitgeu amb tota la vostra ànima continuar dormint i no perdre el fil d'aquell magnífic somni? Malauradament, m'ha passat moltes vegades i gairebé el noranta-cinc per cent dels cops m'he quedat sense saber-ne com acabava, formulant diferents hipòtesis sobre el què podria haver passat, fent volar la imaginació i triant el millor final, si més no, el final desitjat. Aquesta vegada, afortunadament, va ser un d'aquell cinc per cent dels quals, vaig tancar els ulls, vaig empaitar a la meva gata que m'acaronava amb el seu nas humit i vaig desitjar seguir somiant.

Un somni, un senyal

Després de caminar quilòmetres i quilòmetres per aquell lloc desconegut, on l'única llum que es podia veure entre tanta foscor era el centelleig d'algun estel, del qual estava convençuda que era la llum d'una persona estimada que havia perdut recentment, vaig deixar-me caure damunt d'un mur de roca que perfilava el camí i vaig començar a notar com els ulls em pesaven cada cop més i s'anaven fent petits, lluitava amb totes les meves forces per mantenir-los oberts i no parar al vell mig d'aquell camí i quan semblava que el meu esgotament físic era més fort que el mental, va aparèixer aquell raig enèrgic que va penetrar a l'habitació i em va despertar.

És curiós com reacciona el nostre subconscient. Una vegada vaig llegir que la son passa per cinc fases diferents al llarg de la nit i cada fase té una durada determinada. Aquesta concretament en la que hem trobava era al final de

l'anomenada son MOR-REM a la cinquena fase, on el vuitanta per cent de les persones es capaç de recordar allò que estava somiant, com ara, era el meu cas.

Volia saber que passava després de caminar tants quilòmetres, que em deparava aquell camí, quin misteri amagava aquella nit estrellada, no podia aixecar-me i començar un nou dia amb aquesta incertesa i per aquest motiu vaig empaitar la Meu i vaig tancar els ulls amb força per seguir dormint i revelar aquella incògnita.

Reconec que aquella decisió va ser la desencadenant de la meva posterior aventura i des d'aleshores no hi ha nit que me'n vagi al llit sense pensar que els somnis són senyals i tot i que no sempre es poden fer realitat, ja que moltes vegades podem tenir somnis força surrealistes, sempre hem d'intentar apropar-nos a la vessant més realista i vetllar perquè aquests, si més no, ens mantinguin il·lusionats per afrontar nous reptes.

Vaig seguir somiant i de sobte, una llum més potent que la que m'acabava de despertar va fer que no m'adormís enmig d'aquell camí, va captar la meva atenció i em va fer aixecar d'aquell mur de pedra i seguir caminant. Aquell senyal lluminós estava acompanyat per un xiuxiueig causat per aquella brisa suau de mitja nit, un so molt semblant a aquella música que tant m'agradava escoltar quan em feia aquells banys relaxants els hiverns freds i llargs, mirant els estels a través de la finestra de la teulada, amb l'aigua fins al coll i aquella melodia de sons de la natura que reproduïa des d'onades del mar i el vent fins al cant dels ocells, dofins, orques i balenes.

El camí fins aquella llum era planer, i notava com em deixava endur pel vent i per aquella suau melodia fins arribar a l'origen d'aquell llampec. El sol començava a sortir i aquella immensa foscor anava deixant pas a un nou dia

que em permetia veure aquella construcció enmig d'aquell paratge rocós. Era un far petit, de color verd situat a la punta d'un espigó, un far molt semblant al de la meva ciutat natal. Em vaig apropar i allà, sobre les roques, i escrit en blanc segurament per algun apassionat de la música vaig poder llegir les següents paraules:

“Que pequeña es la luz de los faros de quien sueña con la libertad”

Joaquin Sabina

Aquell missatge em va fer pensar al llarg del dia, em van venir mil preguntes al cap, perquè aquella frase? Potser era perquè havia estat escoltant cançons de Joaquin Sabina el dia anterior? Què significava aquella somni? Com l'havia d'interpretar? Això dels somnis, sempre m'ha cridat l'atenció, des de petita, quan m'aixecava havia dies que era capaç de recordar tres o quatre somnis que havia tingut al llarg de la nit, al costat del llit tenia una llibreta i un bolígraf, allà els deixava per escrit a vegades i d'altres amb un petit dibuix que mostrava una de les escenes, normalment la que recordava especialment, i l'acompanyava amb una petita explicació. Era la llibreta on col·leccionava somnis, la meva col·lecció de somnis particular. Feia el mateix amb cites, frases que havia escoltat, vist o llegit, les deixava per escrit i les classificava per paraules claus en una llibreta que hem vaig dissenyar semblant a aquelles que es feien servir per anotar els telèfons i adreces de les persones amb les que realment es mantenia contacte. El fet es que, vaig buscar per armaris i caps aquelles dues llibretes, oblidades durant molts anys, era com estar buscant un tresor que amagava grans records de la meva infantesa i adolescència, quan finalment la vaig trobar i abans d'obrir una d'elles, vaig visualitzar la frase del meu somni en aquella llibreta de cites, em va venir un flash al cap, sabia on estava escrita, classificada a l'apartat de la lletra L de *llibertat*.

Després de dues hores llegint cites i somnis vaig pensar en les expectatives que tenia d'adolescent, en com imaginava que seria la meva vida de gran, i veritablement va ser allà on em vaig adonar que tot allò s'allunyava molt de la meva realitat, de la vida que esperava tenir i sobretot de l'aventura amb la que sempre havia somiat. El fet d'escoltar al llarg dels teus dies que has d'estudiar per ser algú condiciona molt aquest desig de llibertat i de descobrir món i jo em sentia així, com un ocell al que li havien tallat les ales posat dins d'una gàbia i que només coneixia aquell lloc, el lloc on havia viscut tant de temps, un lloc confortable, estable, segur però al cap i a la fi monòton i rutinari. I així va ser com aquell somni, aquell missatge i aquells records van despertar dins meu el desig de canvi, d'aventura i llibertat.

No es fàcil acomiadar-se sense saber quan tornaràs

Recordo el dia que li vaig dir a ma mare que volia marxar, va ser una conversa semblant a la que vàrem tenir quan em vaig independitzar, d'aquelles que les mares no s'acaben de creure ni entenen el perquè. Vaig triar una cafeteria amb decoració *vintage* del centre a la qual m'agradava molt anar perquè podia provar tes de tota mena i de diferents parts del món, vaig quedar amb ma mare al sortir de la feina per trobar-nos allà, un cop va arribar li vaig fer un petó i li vaig dir que havíem de parlar, la conversa va ser més o menys així:

- Mama, he tingut un somni avui...
- Un d'aquells rars teus?
- No mama, un d'aquells que et volen dir alguna cosa, dels que t'intriguen i et mantenen amb curiositat tota la nit...
- Jo és que normalment no recordo res del que somio, ja ho saps...
- Ho sé!
- I bé, que has somiat?

Aleshores li vaig explicar, la mare està acostumada als meus somnis i normalment quan li explico em mira, no diu res, només m'observa i al final deixa anar una frase que ve a dir alguna cosa així com que tinc molta sort perquè sóc capaç de recordar molts detalls del que em passa pel cap durant la nit.

Encara no s'havia adonat del motiu per el qual estàvem allà i vaig decidir anar directa al gra.

- Mama la qüestió és que aquesta vegada per mi no ha estat un somni com qualsevol altre, crec que l'he tingut per algun motiu concret, i m'haig de deixar endur per aquesta intuïció, potser m'estic perdent quelcom important o està a punt de canviar-me la vida...

- Filla no t'entenc, vols dir que perquè has somiat que un far t'enlluernava i unes roques tenien escrites un tros d'una cançó que has escoltat mil vegades t'ha de canviar la vida?

- No m'entens!

- T'entenc filla però entén-me tu a mi, no es fàcil deixar marxar algú que estimes i jo t'estimo molt, ho saps oi?

- Ho sé, però no és això, no vull marxar perquè no em senti estimada, sé que tant tu com en Cris m'estimeu molt.

- Què en pensarà el teu germà d'això? Ell et necessita al seu costat.

- Mama ell em recolzarà segur, sempre m'ha animat a fer tot allò que em faci sentir bé i és això el que tant valoro d' ell. Sempre em dona l'empenta que necessito.

- Però et trobarà molt a faltar, i jo també...

- I jo també a vosaltres, saps que sou la meva llum.

- Doncs si som la teva llum no ens deixis en la foscor...

- Mira mama, sé que és difícil i que et costarà fer-te a l'idea però junts hem aconseguit sortir de la foscor i ara ens esperen dies brillants, ho sé perquè la iaia m'ho ha fet arribar en forma de senyal en el meu somni, i estic

convençuda que ella m'animaria a deixar-me endur pels meus pressentiments.

- Però també patiria com pateixo jo només de pensar-ho...

- I és normal, ho entenc, però creu-me no has de patir.

Dir això a una mare no serveix de res, patirà de totes maneres però si més no crea un clima una mica més tranquil·litzador.

- I bé doncs, quan dius que vols marxar?

- Marxaré en quant arregli uns papers de la feina

- I quan tens pensat tornar?

- No ho sé, depèn...

- De què depèn? Del temps? dels diners?de que tinguis un altre somni?

L'última pregunta em va encendre per dins ja que en certa manera el que necessitava era informació, una planificació i precisament això era el que jo no volia, tenia la sensació que no havia entès res de res, però per una altra banda l'entenia, entenia la seva por i la seva angoixa, no és fàcil acomiadar-se d'algú que estimes sense saber quan tornarà.

El valor per marxar, la por de recordar...

Dos mesos van ser els necessaris per fer totes les gestions per a poder marxar. Seixanta dies intensos, d'alta i baixos, de turisme emocional, d'incerteses, de dubtes i perquè no dir-ho, de pors. Dia rere dia escoltant aquelles cançons del meu grup preferit i fent cas a les seves lletres amb missatges que m'han acompanyat en molts moments. Lletres que t'entenen, que t'identifiquen i et donen la força necessària per seguir endavant. Sempre m'ha agradat escoltar música en els meus pitjor moments, en aquells en els

que necessites posar-li una banda sonora a la teva vida, al teu dia i es que a vegades resulta tan difícil expressar els sentiments que cal posar-se en contacte amb l'art i deixar que aquests flueixin a través de pintures, melodies o literatures. Una cançó que escoltes detingudament, un quadre que observes atentament o una cita d'un llibre que llegeixes diàriament poden tenir la resposta, només s'ha de saber observar, sentir i escoltar. Sí, aquesta és la clau... observar, sentir i escoltar.

Aquells últims dies anteriors a la meva aventura van estar replets d'emocions, de comiats i de viure intensament. Comiats a la feina, amb amics, amigues i familiars, en definitiva, amb aquelles persones que són especials, amb les que et sents realment afortunada, aquelles persones que et fan costat tant en els bons moments com en els dolents, les que et coneixen i volen compartir el seu temps amb tu, les que et feliciten i s'alegren en els teus progressos, et donen suport en els fracassos i t'aconsellen en els errors. Tenia la sort de comptar amb persones especials al meu costat que m'animaven a deixar-me emportar, a perseguir els meus somnis i a crear la felicitat, aquella felicitat feta de petits moments, de noves històries i nous reptes.

El primer dels meus reptes va ser deixar la casa on vivia, aquella on havia estat quatre anys, on havia viscut molts grans moments, on havia gaudit de la millor companyia i a la mateixa hora, d'estones de soledat. El meu niuet acollidor, la meva zona de confort va esdevenir un lloc desert, infinitats de capses de cartró van acabar custodiant les meves pertinences i els meus records. Em va resultar curiós adonar-me'n de la quantitat de pertinences que anem acumulant al llarg de la nostra vida, i de com més de la meitat d'aquestes són innecessàries. En aquell instant va ser quan li vaig donar sentit a aquella frase que diu, no col·leccionis coses, col·lecciona moments. Més de trenta capses plenes van acabar a un garatge, sense que ningú fes servir el seu contingut.

Això em va fer pensar en la societat consumista en la que vivim, i va fer que em qüestionés que era allò que realment necessitava per viure la meva nova aventura. Aleshores, vaig adonar-me de que tot allò que necessitava ho podia carregar dins d'una motxilla a la meva esquena i tots els meus records els duria sempre amb mi emmagatzemats dins la meva memòria.

Em sentia lleugera, sense res, únicament amb allò necessari, el valor per marxar i les ganes de volar, volar cap a un rumb incert, volar cap a indrets llunyans.

Pseudònim: J.G.S